

maks; siis wöib veel naene meest wiinast emale hoida, wöib tiggedust mis mehhel sees alles töus seb lämmatada, wöib wahhest armastussega tedda Jummalal pole tüninata; mees wöib hakkatusses veel naese albid ja tübjad mötted ja nöuud heaga ärranvöita. Pärrast lähhäb luggu ennamiste teisels: armastus jahtub ehl kaub, tuikessel kašwawad terravad küned; mees ja naene jäivad mittu korda teine teise waenlasseks! Oh mehhed ja naesed, nöudke abbiellu hakkatusses Jummalal käest abbi ja armu; ärge ellage ilma Jummalata! —

Katta, kedda Truta enne omma pojale olli sowniud, läks selsammal ajal fa mehhel, rikkas rikkale; ommeti tulleb öölda: waeue waeusele! Mende pulmad ei olnud munud kui üks färratsemine ja kargaminne, teine päär soideti teise körtsi, nagu olleks suur murre olnud, norel rahval sealt köige parrema õnne hallika otida. Joobnud peaga wiis peigmees — Turja Jaak — prudi omma majasse ja ueste hakkas seal färra peale, jälle kolm päwa, et ei olnud vodd egga päwa. Kül seal lauldi fa; agga mis? Poissid laulsid: „aidu, taidu — wiina — amid! joge mehhed, joge kanid!“ ja nönda eddasi. Tüdrufud siis tahtsid fa omma tarlust lasta paista ja laulsid:

„Kül käisin kirrikus — kirrikus!

„Kül laulsin ramatuust — ramatuust!

„Ei pandud tähhelse — tähhelse!

„Ei vidud mehhel — mehhel!“ —

Armas luggija! mis arvad: kust olli ennam Kaua-linna pulmade wainu leida, kas Tursalt wöi Rembarilt?

Rembari rahva ellu läks taassast wissi eddasi, ühhhest päävast teihe ja igga päär sai Jummalal önnistus nende jures ueks. Madlenal tullid kül wahhest fa rasked tunnid, et ta kurwaks sai, agga ta leidis yea jälle rõmu, kui näggi, et üks meel olli omimal ja mehhel.

Truta olli wanna innimenne, ja nagu neist wahhest nähha, pahhandas mittu korda, kui norik unnuetas temma käest nöu küssida, olgu et se agga wähhämate asjade jures sündis. Truta olli fa mittu korda tujulinne, ja siis hakkas õige sünd otuma kus ep olleks sünd olnud! köigeenüamiste pahhandas, kui norik mingisugust asja tahtis seada teist wissi, kui wanna põlwe rahwas teinud. Mända tulli wahhest tulli ja se olli kül raske kanda, agga Madlena kandis sedda, ei räsimud vastu, andis hea melega järrel; kui wähhägi arvas omimal sünd ollema, passus kohhe andeks; agga kui teadis, et omma nén parrem olli, ei hakanud sedda niinmatarkusse; egga hooplemisega kiitma, egga selle pole kiujama, waid räkis sedda siis Trutale, kui fest kord juttu olli,